

РЕШЕНИЕ

№ 38830

гр. София, 08.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6437**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК),
във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жаба на Б. Л. Б. с постоянен адрес в [населено място], подадена чрез
процесуален представител адв. И. Д. с посочен адрес за съобщения: [населено място], ул. „13
март“ № 1, срещу Заповед № GRAM - 2535512 от 19.05.2026 г., издадена от младши
автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, за
прилагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „бб“
ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1
ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В жалбата се твърди, че процесната заповед е незаконосъобразна, издадена при съществени
нарушения на административнопроизводствените правила, в нарушение на изискванията за
форма и мотивираност на акта по чл. 59 АПК, както и в противоречие с принципите на законност,
правна сигурност и съразмерност. Жалбоподателят претендира за отмяна на процесната заповед.
Ответникът - младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на
вътрешните работи, не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата
доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна
следното:

На 19.05.2026 г. срещу Б. Л. Б. е съставен акт за установяване на административно нарушение
серия (АУАН) сер. GA № 5311313, за това че на 14.04.2026 г., около 12:43 ч., в [населено място],

на [улица]управлява товарен автомобил „Т. Х.“, като на спирка масов градски транспорт – „С. П.“, поради това че не контролира непрекъснато управляването от него МПС, реализира ПТП със спрелия отрядно автобус с рег. [рег.номер на МПС] , след което напуска местопроизшествието и не уведомява компетентните органи на МВР. АУАН е съставен на основание чл. 40, ал. 1 и чл. 43, ал. 1 ЗАНН. Прието е, че с действията си Б. виновно е нарушил чл. 20, ал. 1 ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Иззето е СУМПС на водача с №[ЕИК].

Въз основа на АУАН е издадена процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, с която за извършеното от Б. Л. Б. нарушение е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца. В ЗППАМ е възпроизведена фактическата обстановка от АУАН, но за разлика от него в акта за налагане на ПАМ е посочено, че автобусът е бил спрял отляво на водача.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка. Разпитана е свидетелката С. К. К., чиито показания са отразени в протокола от съдебното заседание, проведено на 28.09.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, а основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 6400/07.07.2023 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“, т. 6 и т. 7 ЗДвП, сред които по т. 1 – полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената по делото заповед № 513з-9771/13.09.2024 г.

Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед за прилагане на ПАМ е в изискуемата писмена форма, но не съдържа коректни и безспорни фактически основания за нейното издаване – обстоятелство, рефлектиращо на нейната законосъобразност, като издадена в нарушение на чл. 35 АПК.

В АУАН е посочено, че на 14.04.2026 г., около 12:43 ч. в [населено място] на [улица] жалбоподателят управлява товарен автомобил „Т. Х.“, като на спирка масов градски транспорт – „С. П.“, поради това че не контролира непрекъснато управляваното от него МПС, реализира ПТП със спрелия отрядно (в ЗППАМ е посочено „отляво“) автобус с рег. [рег.номер на МПС] , след което напуска местопроизшествието като не уведомява компетентните органи на МВР.

Противоречието е съществено, тъй като води до неяснота по отношение на фактическата обстановка, описваща нарушението. Съгласно чл. 35 АПК индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. В тази връзка следва да се отбележи, че в административната преписка (л. 16) се съдържа Декларация от Б. Л. Б., в която е изложена фактическа обстановка, различна от възприетата от административния орган, като е направено възражение, необсъдено от органа. А именно от декларацията става ясно, че на 14.04.2026 г., около 12 ч. Б. е паркирал автомобила си на [улица], в лявото платно и е напуснал автомобила. Когато се е върнал и се е качил в автомобила е видял, че огледалото му е спукано. Твърди, че не е участвал в ПТП, не е усетил удар, нито звуков сигнал от друг водач. Заявява, че е възможно друг водач да е повредил паркираното МПС. Счита, че няма как да счупи огледалото на другото МПС (автобус), тъй като то е по – високо от неговото (представена е скица – „Сравнение на предни изгледи в реален мащаб“, от която се виждат височините на огледалата двете МПС-та, стр. 40). Твърди, че не е напуснал ПТП, тъй като не е участвал в такова.

Горните обяснения, дадени с нарочна декларация, не са били обсъдени от административния орган при издаване на процесната заповед, а същите са съществени, доколкото биха могли да променят крайния изход на административното производство и да обусловят прилагането на различни материалноправни разпоредби.

Съгласно чл. 20, ал. 1 ЗДвП, посочен като нарушен в процесната заповед, водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Съгласно чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието.

Видно от цитираните норми, за да е изпълнен фактическият състав и на двете разпоредби е необходимо автомобилът да е в движение (...превозни средства, които управляват; ... „да спре“). В случая „движение“ на автомобила на жалбоподателя не е доказано по делото, а точно обратното се установява в необсъдените от органа писмени обясненията на страната. Допуснато е нарушение на чл. 35 АПК и то е съществено, доколкото юридическият факт, обусловил компетентността, не е доказан посредством събиране на допълнителни данни и доказателства. Налице е съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което е самостоятелно основание за отмяна на оспорения административен акт. Административният орган не е доказал фактическото действие, на което основава ПАМ от вида на наложената по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“, което води и до материална незаконосъобразност на акта., посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на разноски, които съдът определя в размер на 405,11 евро, от които 5,11 евро – заплатена държавна такса и 400,00 евро – заплатен в брой адвокатски хонорар.

По изложените съображения и на основание [чл. 172](#), ал. 2 АПК Административен съд София-град, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № GRAM – 2535512 от 19.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Л. Б. разноси по делото в размер на 405,11 евро (четирисотин и пет евро и 11 цента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Същото да се съобщи на страните с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.